

Γιώργος Παναγιωτίδης

Ξηρή αφήγηση

Τίποτα απ' αυτά μα τίποτα μη θυμηθείτε,
το ταπεινό του ύφος δεν έθελξε καν έναν αναγνώστη
αναμενόμενη του βαρετού επιλόγου του η κατακλείδα
και αντί τελείας ένα θαυμαστικό μετανιωμένο,
η μέρα τυχαία και η πλοκή ευδία, πρόσθεσε στο τέλος
δύο κομπάρσους, δύο μονότονους βαστάζους

ο ηλικιωμένος της διπλανής παραβιασμένης
πόρτας, διαβασμένο ευπώλητο βιβλίο, αχτένιστος
αυτός που έζησε κατεξοχήν, αυτός
που δεν ήξερε από μεταφορές κι από αλληγορίες,
ένοικος σήμερα του νέου δημοτικού νεκροτομείου
δεν αναμένεται να 'ρθει καν ένας δεν τον θυμάται

και της ζωής του η ξηρή αφήγηση στον δρόμο
την αποκομιδή της προσμένει, μην την κοιτάτε
την ανάπτυξη των άνευ σημασίας σκουπιδιών
το θαμπωμένο στίλβωμα της επίπλωσής του
δίπλα στις ανακύκλωσης τους κάδους
τον ξεφτισμένο καναπέ της ανάπαυσής του
μα τίποτα απ' αυτά μη θυμηθείτε

όσα ανάδρομα αφηγούνται οι στοιβαγμένοι σάκοι
όλα τα υπάρχοντά του ριγμένα εδώ, έξω
λένε για κάποια ξένη εποχή ενώ υποτάσσεται
το κουτσό τραπέζι του σε άλλων αποφάγια και
με το μάτι της σπασμένο μία παλιά τηλεόραση
καθοδικού σωλήνα, αντικριστά με τους περαστικούς
δεν προσμένει να σπινθηρίσει, καν ένας δεν τη θυμάται

το διαμέρισμα με νέα, στιβαρή εξώπορτα ασφαλείας
καθαρό, φρεσκοβαμμένο, αυτό να κοιτάτε
με ντουλάπες ανοιχτές, μπαλκονόπορτες γερτές
στον ήλιο που ευωδιάζει και προσμένει εκ νέου
κάποιον άλλον ένοικο πείσμονα κι απόκοτο
ν' αφηγηθεί τον βίο του με ύφος ταπεινό

δίπλα στις ανακύκλωσης τους κάδους μην κοιτάτε
ποτέ σας την κατακλείδα τούτη μη θυμηθείτε
το ανακαινισμένο διαμέρισμα δεν είναι παρά
μια αίθουσα μικρής αναμονής νεκροτομείου,
το μόνο κίνητρό σας ίσως ο νέος ένοικός του
αν είσαστε εσείς που πρόκειται να ζήσετε κατεξοχήν.

Μικρή περιγραφή διαμερίσματος

Τελευταία σύντροφος μου στη ζωή, μόνη
μια μύγα φθινοπωρινή, ισχνή, ακατανόητη
κάθεται πάνω στο γραφείο μου δίχως σκοπό
κάποτε πετάει γύρω από το φωτιστικό

στο παράθυρο, όχι, δεν φτάνει ποτέ εκεί
να μ' εγκαταλείψει και να φύγει δεν είναι ικανή
έξω η συννεφιά ίσως είναι ακόμη πιο πολλή

ημέρα μακρυσμένη και σκέψη σκοτισμένη
πέρα από το διαμέρισμά μου φτάνουν παράσιτα
στο ραδιόφωνο, στην τηλεόραση εικόνα παγωμένη

τα υπάρχοντά μου όλα τα περιφρονεί η μύγα αυτή
τον άνετο καναπέ, το δάπεδο -εξάισιο μωσαϊκό-
την απλών γραμμών κρεβατοκάμαρα -ξύλο δρυός-
τις ηλεκτρικές συσκευές που αγόρασα με δόσεις

το ακατάστατο γραφείο μου είναι που προτιμάει,
οξιά που κάποτε ιερείς έδιναν τους χρησμούς τους
ερμηνεύοντας των φύλλων της το θρόισμα,

και τους φτηνούς κρυστάλλους του φωτιστικού,
τ' αποφάγια μου δηλαδή είναι που αγαπάει
και την ξιπασιά μου που περιγελάει η μύγα

στο παράθυρο όχι, δεν φτάνει ποτέ εκεί
να μ' εγκαταλείψει και να φύγει δεν είναι ικανή
κι έτσι μου υπενθυμίζει ισχνά, ακατανόητα

με το πέταγμα της γύρω απ' το φωτιστικό
την κάθε προσπάθειά μου, όσους διέγραψα
κύκλους γύρω από πράγματα γυαλιστερά
κι όσους έγραψα στίχους με άλλων αποφάγια.

Ανάδρομη αφήγηση

Στο ξυλόγλυπτο τραπέζι της γιαγιάς
στεκόταν το κουρδιστό ρολόι ξυπνητήρι
ο κόκκινος γύριζε λεπτοδείκτης του
και θαρρείς μετρούσε τις σταγόνες
της παλιάς βρύσης που έσταζε το νερό της
στον νεροχύτη μέσα το τσίγκινο σκαφίδι
να μην πάει χαμένο, γέμιζε το σπίτι κτύπους
τραγούδια πλέκανε της γιαγιάς τα δάχτυλα
του μικρού εγγονού που μετρούσε και γύριζε
γύρω από το περασμένης εποχής τραπέζι
και μεγάλωνε με κάθε του βήμα
κάθε λεπτό που στάλαζε στο σκαφίδι-αγκαλιά

θα λιώσουνε τα χέρια της γιαγιάς
η τσίγκινη καρδιά έλασμα στο ξυπνητήρι
ο μετρονόμος λεπτοδείκτης του
η σκουριά που υποδέχεται τις σταγόνες
σημάδι πως σπαταλάει η βρύση το νερό της
καμπανίζει πένθιμα μέσα στο σκαφίδι
κάτι πάει χαμένο μ' όλους αυτούς τους κτύπους
χρησμούς λέγανε γρανάζια και δάχτυλα
ποιον μπορούσε να ξυπνήσει το ρολόι που γύριζε
γύρω από τον μικρό εγγονό και το τραπέζι
με μια αιφνίδια διαστολή -έκανε ένα βήμα;-
στον θάνατο να πέσει κι αυτό την αγκαλιά.